

PLAÇA CATALUNYA - PEDRALBES

Acabava de llençar el meu bitllet, quan l'inspector, bufat, em refusà l'excusa: calia abonar de nou el trajecte. Contra el costum, fou ell mateix qui em lliurà rebut: un manyoc de bitllets multicolor em floria de sobte entre mans mentre l'inspector em befava amb cadència perquè distingís el meu. El seu esguard, voraç, em xuclava les rels del cabell i em sentia per moments esdevenir calb. Hauria alçat el braç, amenaçador, si la fúnebre sensació de tenir-lo amputat sota l'aixella no m'hagués aturat la voluntat i enterbolit el seny, el qual s'obstinava a engrandir una llàntia groga que l'inspector lluïa arran mateix d'un botó amb imatgeria d'ex-vot.

El vehicle, un tram d'imperial, era, en aquells moments, sense passatgers; jo, que el sabia tot ocupat, en vaig ésser sorprès: podia jurar que no havíem fet cap parada. Em va venir una angoixa que m'anegà del tot en adonar-me que mancava el conductor i que el trajecte que recorriem m'era desconegut. Només tres xiprers de prop de l'estació de Gràcia foren copsats de llisquentes, però desplaçats del tot.

Tot d'una, l'inspector canvià el seu esguard obsessionant en tendresa complaent. Li ho anava a agrair quan em sorprengué la seva figura: duia barba i jo podia assegurar que la seva cara era rasa en aparèixer-se'm. M'aconhortà el veure que duia rellotge-braçalet i uns botins la color dels quals ni escolant la memòria entre celles no puc precisar. Parà el vehicle i l'esma em va empènyer a baixar. Vaig intentar de fer-ho primer, quan l'inspector m'alliçonà tot polsant un piu automàtic que abaixà l'estrep a una profunditat que impossibilitava el salt.

Allunyats de la parada, vaig mirar enrere i em vaig adonar que en aquell paratge no hi havia instal·lació tramviària. El tram, sense rodes, amb la carrosseria esbotzada i el tròlei malmès, tenia l'aspecte de fer anyades a desdir que es podria sobre l'areny a l'embat del temps.

Arribats al peu d'una alzina, l'inspector va reprendre aquell mirar que impossibilitava un refús i m'obligà a cenyir, damunt la carn viva, un cilici. Vaig creure en el meu pròxim traspàs. Enmig del turment vaig endevinar que les

pues, cares als penitents, havien estat substituïdes hàbilment per lletres d'acer reblat del caràcter de les que en els catàlegs de fundició tipogràfica hom anomena *titulars grotesques*, i llegia, closos els ulls, però a través de ferides sagnants, un poema de Ramon Rucabado.

M'anegà una rara suor com si als meus anys m'obliguessin davant la vida escarlata a una actitud a la Remy de Gourmont. La bromera que em donava el martiri esdevingué depilatori eficaç i esquitxà la faç del meu botxí xollant-lo del tot. Em trobava davant per davant del poeta López-Picó, el qual, esglaiat d'haver estat descobert en el seu crim, submergí el braç en un grop de fosca que s'escorria entorn nostre, emmascarant-se'n la mà per a embrutar-se'n la cara i disfressar-la.

El vaig mirar de fit a fit i restà èrtic. Amb l'ull esquerre projectava damunt meu una fredor que em glaçava els ossos fins a polvoritzar-los; l'ull dret es féu escorredís de gairell i, desprenent-se de l'òrbita, s'allunyà per l'horitzó i espià per ciutat si el poeta Folguera havia estat testimoni de la meva tortura. Confiat que el crim romania secret, l'ull miraculós, magnificat per les esplendors del Pecat Secret, aparegué altre cop a la vista. Hesità entre les branques d'un roure esponerós i s'enfilà amb un llampegueig a cada moment més viu vers el firmament estelat.

El poeta havia desaparegut del meu davant; una lleu letícia m'endua el cor mentre el cilici es desprenia del cos. L'ull de l'ex-inspector era un estel més d'un guspireig insòlit, que destil·lava una mel que m'amorosia els llavis i que, en socarrimar el fil de la meva memòria, em divinitzava tot entonant, en acció de gràcies, els càntics més bells de Schahrazada.

J. V. Foix

Diari 1918 (primers fragments)